

INFOCUP

Davant del feixisme, ACCIÓ!

Davant la situació dels darrers mesos al nostre país, volem expressar la més enèrgica condemna a qualsevol actuació feixista i, en concret, a les agressions que un grup de feixistes van fer la matinada del dissabte 7 d'abril a diverses persones que estaven col·locant llaços grocs a la nostra vila.

Malauradament, no és el primer cas que el feixisme es mostra als nostres carrers. Hem de recordar la pressió que l'extrema dreta local va exercir durant els anys vuitanta, noranta i principis del dos mil, amb múltiples amenaces i agressions físiques i materials als membres dels col·lectius que s'hi oposaven obertament, com quan al 2001 es va atacar amb artefactes incendiàries l'antiga seu social de l'Ateneu Popular la Falç. Una influència i una pressió que va provocar certa permissivitat i tolerància per part d'algunes entitats i governs municipals.

Per sort, **la mobilització popular va ser i segueix sent la clau en la lluita contra el feixisme.** Així doncs, la gent d'Artés novament s'ha mobilitzat i ha fet front al feixisme en diverses ocasions. Un exemple clar de tot això és la llarga i tortuosa reivindicació per a treure el monument franquista, «*la cruz de los caídos*», alçat pel règim franquista l'any 1943 a «*los caídos por Dios y por España*». Aquest element antidemocràtic va estar exposat a la nostra vila durant 70 anys, canviant d'ubicació, fins al 18 de desembre del 2013, després que el ple de l'Ajuntament aprovés, per majoria absoluta, una moció presentada pel nostre grup el juny del 2012.

Un altre exemple de mobilització ciutadana va ser la creació, l'any 2003, de la Plataforma Antifeixista d'Artés (PAA), de caire totalment popular i transversal. LA PAA neix arran de noves mostres de feixisme a la vila,

en concret de les Jornades organitzades pels grupscles feixistes MPC (Moviment Patriòtic Català) i el col·lectiu Batzegada.

Els fets ocorreguts el passat 7 d'abril van provocar una reacció immediata, la manifestació multitudinària del mateix dissabte al vespre. Una resposta que demostra que ja n'estem fartes. Una mostra de força de les que diem prou a aquest tipus de conductes i de les que no permetrem que el feixisme segueixi colpejant impunement tot allò que no vol. De les que no permetrem que això succeeixi en un context de permissivitat i emparament legal.

Per tot això, la CUP Artés creiem que hem de fer totes les accions que estiguin a les nostres mans per donar una resposta contundent a les seves actuacions, en tots els àmbits, des dels carrers i des de les institucions, que demostrin que aquests valors són rebutjats, que demostrin que no tenim por i que aquestes accions seran rebutjades.

Perquè la nostra història ens ha demostrat que **el feixisme avança si no se'l combat.** Ho vam fer i ho seguirem fent, amb determinació, valentia i solidaritat.

Així doncs, volem mostrar també el recolzament i el suport a totes aquelles persones, espais i col·lectius que hagin patit agressions feixistes. I donem les gràcies a totes aquelles que, dia rere dia, lluiten per eradicar aquestes idees, i que malgrat les agressions, els insults i els menyspreus, valentament no s'arrosen ni s'amaguen.

Ens volen amb por però ens trobaran juntes i valentes.

REFLEXIONS al voltant de les (re)municipalitzacions

Des de la CUP Artés voldríem afegir unes pinzellades al debat actual sobre la creixent tendència d'algunes administracions respecte la municipalització d'alguns serveis que estaven en mans privades.

En les darreres dècades s'ha instaurat una mena de premissa que associa l'Administració pública a quelcom ineficient i al seu personal com a poc productiu. Alhora, s'ha fet visualitzar a l'empresa privada com la representació de la competitivitat, l'eficiència i la perfecció. Aquesta idea va portar els ajuntaments, especialment durant la dècada dels anys 90, a despendre's de molts dels serveis que l'Administració pública obligatòriament ha de proporcionar a la ciutadania (gestió de l'aigua, brossa, transports urbans...) per donar-ne la gestió a empreses privades, externalitzant els serveis, sota l'argument de millorar-ne el servei, l'eficiència i la gestió. Així, l'Administració local es despenia d'uns serveis que es consideraven deficitaris i poc rendibles cedint-los a l'empresa privada sota diferents règims jurídics, però en tots els casos deixant d'exercir de manera directa la seva responsabilitat —o, fins i tot, desistint de fer-ho— i deslliurant-se també de qualsevol obligació sobre la seva plantilla. Així doncs, per exemple, **a Artés es van externalitzar serveis com els funerals o la jardineria**. D'aquesta manera, centrant-se en una visió estrictament econòmica i emparant-se en l'economia d'escala de les empreses adjudicatàries, es va deixar de banda altres qüestions com una **menor transparència en el seu funcionament, una precarietat de les condicions de treball dels seus empleats i oblidant-se de la responsabilitat social, sense parlar del marge de benefici industrial** que, d'una altra manera, es retindria a les arques municipals i **la no subjecció a l'IVA**.

Quan un servei públic municipal és prestat per un operador privat ens tro-

bem en un joc de suma zero, on hi ha dos actors que tenen objectius diferents generant un conflicte d'interessos. Per una banda l'administració pública que busca servei a bon preu i, per l'altra, l'empresa privada que busca beneficis.

Com que ens trobem davant d'uns **ajuntaments infrafinançats** i amb pocs recursos, aquests poden caure en el parany de deixar-se "seduir" pels cants de sirenes de les empreses contractades i alhora poden caure en algunes tendències tals com demanar més servei al mateix preu, desentendre's del servei o donar la raó a l'operadora per no enfrontar-se amb l'exèrcit d'advocats de l'empresa.

Alguns dels "beneficis" que ofereixen les empreses contractades són, per exemple, un **finançament** molt buscat per les administracions (com l'avançament del cànon concessional o l'avançament de les inversions). També poden oferir "**tranquil·litat**" en el sentit que, per a algunes persones, els serveis públics sempre han estat considerats una font de problemes i de desgast polític que cal evitar. El disposar d'un tercer a qui poder-li traspassar les responsabilitats (tot i que en darrera instància és sempre de l'alcaldia i de la regidoria en qui delegui) és una estratègia habitual en el món local. I no entrarem a parlar en els innumerables casos en què les empreses concessionàries han "ofert" també a les administracions "**aportacions anònimes**" als partits polítics que estaven contractant-les o bé els in comptables casos de **portes giratòries** entre polítics i empreses concessionàries...

No entrarem a detallar l'**estalvi econòmic** en el sistema públic vers la subrogació, perquè ja hem comentat que, a part, també hi ha altres aspectes com la **qualitat de servei, la motivació i proximitat, l'especialització, o l'apoderament col·lectiu**, però sí que existeixen algunes tècniques que faciliten a l'empresa contractada "captar" la concessió. Per exemple, podríem parlar de la doble imputació de costos (o

fins i tot triple), l'aplicació fraudulenta de l'equilibri econòmic (a través de les revisions de preus posem per cas), el blindatge del benefici, especulant amb el cànon concessional, subcontractant a preus inflats, imputant costos il·legítims, pactant preus amb la patronal, retallant servei i inversions, facturant serveis extraordinaris, apropiant-se de dades personals o cobrant personal qualificat però pagant com a no qualificat.

I per últim cal tenir en compte que moltes vegades en les concessions, seguint la màxima del capitalisme, el que es fa és **privatitzar guanys i socialitzar les pèrdues** (això no només passa amb les concessions, evidentment). Quan el risc del servei pot ser considerat massa gran, al contracte s'acaba recollint la socialització de les pèrdues mitjançant la previsió d'indemnitzacions, assumpcions de dèficit i/o rescats (us sona el rescat de les autopistes?)

Relacionat amb el tema, tenim l'exemple de la gestió de l'aigua a Artés. La licitació que es va fer l'any 88, que va guanyar SOREA i que encara avui dia arrosseguem, contempla que el preu del servei que l'Ajuntament ha de pagar és en relació als metres cúbics d'aigua facturats, no pas als

consumits. Per tant, no paguem a SOREA en relació al que treballa, és a dir, als metres cúbics reals que tracta i distribueix, sinó que li paguem molt més, ja que al tram més baix de facturació hi ha un consum mínim molt elevat que molts usuaris no arriben a consumir. Jugada rodona per a l'empresa, molt mala jugada per a l'Ajuntament que pagarà sempre de més. És lògic?

Així doncs seguim **defensant fèrriament la gestió pública dels serveis**, tot i que impliquin més feina per als dirigents polítics, i és per això que estem molt orgullosos que, des que formem part de l'Equip de Govern de l'Ajuntament d'Artés s'està estudiant la remunicipalització de diversos serveis dels quals **ja se n'han remunicipalitzat dos, la jardineria i la neteja de l'escola bressol Moixaines i l'escola Dr Ferrer**. Ambdós serveis han resultat ser més econòmics tot mantenint la qualitat.

La CUP Artés apostem per la gestió comunitària del bé comú, amb models públics no lucratiu, transparents, participatius i responsables socialment i mediambientalment.

SE'NS GIRA feina...

*Aquell dia també es van remoure consciències al nostre municipi i força gent va participar en els diferents actes que hi van tenir lloc: taula rodona, marxa lenta fins a les portes de l'Ajuntament, lectura d'un manifest... Arran d'aquests actes també en va sorgir un grup impulsor per dinamitzar l'"Associació de Dones d'Artés", que es troba en ple procés de relleu generacional. El plat fort però, va ser, sens dubte, la xerrada a càrrec de Bel Olid el divendres dia 9 de març, que va fer que la sala d'actes de Cal Sitges quedés petita per encabir totes les persones que ens hi vam voler acostar per escoltar-la. El títol de la xerrada era prou explícit i feia referència a una frase de Rosa de Luxemburg: "Qui no es mou NO sent les cadenes...". Olid ens va parlar clar i ras del "cop de cap", aquella situació que més tard o més d'hora tota dona experimenta i pateix al llarg de la seva vida i que fa que se'n adoni que no són teories sobre paper sinó fets, situacions tangibles **on viu la discriminació pel fet de ser dona...** ja sigui per un greuge dins el propi àmbit familiar quan encara viu amb els pares i/o germans, a la primera feina, dins una relació sexoafectiva, després de tenir el primer fill o filla...*

Utilitzant un to molt irònic i desenfadat però incisiu, Bel Olid va fer gala de la seva capacitat de transmetre unes idees que encara no tota la societat

El passat 8 de març, en motiu del dia Mundial de la Dona Treballadora, vam veure grans manifestacions a moltes ciutats de tot el Món. Tot i que la lluita feminista no és quelcom de fa quatre dies, sí que és cert que mai abans hi havia hagut tanta participació a les manifestacions convocades arreu de Catalunya i de l'Estat, ni tanta repercussió mediàtica. Tampoc era la primera vegada que alguns sindicats cridaven a la vaga a les dones, però aquesta vegada els majoritaris ho van fer (més tímidament) demanant aturades parcials de 2 hores a les treballadores i treballadors de les empreses afiliades...

està preparada per acceptar i va parlar sense embuts sobre temàtiques tan diverses com controvertides, com ara els desavantatges que el patriarcat suposa per a les dones i també per als homes, la incompatibilitat entre defensar els drets de les dones i el capitalisme al mateix temps, va posar entre les cordes el binomi home/dona, els gèneres, la cossificació i els ventres de lloguer, entre d'altres. Tot plegat ens podria fer pensar que **ens trobem al començament d'un canvi real, o es quedarà en una crònica d'un dia especial on les dones vam tenir el nostre moment i tot seguirà igual? És més, alguna de nosaltres ha experimentat algun canvi en el seu dia a dia des de l'últim 8 de març?**

Cal reflexió per part de totes i TOTS, però sobretot **calen compromisos en polítiques feministes entre l'empresariat, agents educadors i sobretot cal fer autocrítica**. Encara no hi ha paritat en els càrrecs de més responsabilitat o dels poders polítics, estem lluny d'eliminar la "bretxa salarial", "el sostre de vidre", "els terres pastosos", la prepotència masculina...

Se'ns ha girat feina... seguim!

Mobilitat AGOSARADA

És l'hora dels canvis, és l'hora de no tenir por, és l'hora de posar en acció tot allò que s'ha estat preparant durant força temps i que planteja, a través de la mobilitat, un canvi de model de municipi en diferents àmbits. Canvi de model que, de bones a primeres, segur que no agrada a tothom, segur que generarà controvèrsies, segur que en alguns casos ens equivocarem i haurem de modificar o replantejar, però que són necessaris per avançar cap a un municipi més pacífic, més segur i més socialitzador.

La Diputació de Barcelona va fer una primera proposta de pla de mobilitat l'any 2006. Una primera proposta abans que es fes el Passeig Diagonal en sentit contrari al model de mobilitat plantejat. Per tant, i sense haver modificat res més de mobilitat des de 2006, la Diputació ha hagut de refer aquest pla entenent que no es tornarien a fer obres al Passeig Diagonal fins d'aquí a força anys.

I ja tenim el nou pla de mobilitat a punt. **Què planteja aquest nou pla? Quines accions cal començar a realitzar, i cal que ens mentalitzem per assumir?**

Per començar cal que assumim que moltes de les voreres del municipi no són aptes per a la circulació de vianants, per tant, hem d'iniciar un procés d'ampliació de voreres o fins i tot en alguns casos d'eliminació de voreres realitzant carrers de plataforma única.

Per altra banda cal assumir també que molts dels carrers no tenen l'amplada suficient per mantenir el doble sentit i aparcament a una o a dues bandes, de manera que hem d'iniciar el procés d'eliminació d'aparcaments i/o eliminació d'un dels dos sentits de la marxa.

Finalment cal que assumim també que el municipi no és tan gran, i que possiblement no aconseguirem aparcar davant del lloc on volem anar, i per tant que moltes vegades haurem de caminar una mica, o fins i tot que és molt millor que ens desplacem tant com puguem a peu. Es tracta doncs, de fer carrers aptes per a circular a peu i amb bicicleta, i hem de crear carrers per a vianants on només hi puguin circular amb vehicle els veïns i els serveis d'emergència.

Per on comencem? I què hem de discutir? De moment s'inicien les obres del C/Jardí, però paral·lelament cal valorar quins altres espais dediquem únicament i exclusiva als vianants. Espais com la plaça de l'església o la plaça vella caldria retornar-les a la vida de carrer, a la vida social i alliberar-les de cotxes.

Això mateix s'ha fet amb una part de Cal Sitges, i si bé és cert que a vegades hi ha certa falta de civisme i de respecte dels senyals, entenem que la imatge de seguretat i d'amplitud que ofereix sortir de la biblioteca o de l'escola de música és interessant. I sobretot el més important és valorar la seguretat dels infants i vianants en general. Tots els canvis que es vagin aplicant, implicaran lògicament un canvi d'hàbits: **aconseguir que la gent deixi el vehicle al garatge i es desplaci a peu, i que hi hagi alguns solars més grans d'aparcament.**

Un altre debat és la utilitat de la **zona blava local**. Aquesta fa més referència al model de comerç que al model de mobilitat, però cal treballar-ho conjuntament. Entenem que **si aconseguim generar un model de poble on el comerç local sigui important i valorat, cal que valorem també anar a comprar a gust i, per tant, com anem a comprar.** Probablement això implica anar a comprar més sovint que si anéssim a un centre comercial, per haver de carregar menys pes, però probablement aquesta és la clau. Hem de tornar a fer com les nostres àvies: anar a comprar més sovint, més a prop i amb menys pes. L'estona que tardem a desplaçar-nos a un municipi amb centre comercial és més que el que tardem a caminar pel poble.

Per aquest motiu **podem plantejar l'eliminació de la zona blava**. Si el diferencial entre el comerç local i el comerç de grans superfícies és la qualitat i la proximitat, hem de valorar també poder anar a comprar encara que no puguem aparcar davant de la porta.

Movem fitxa i movem-nos diferent. **Plantegem la mobilitat en base a un model de poble pacificat i que facilita les relacions socials. I fomentem un comerç de proximitat sense por d'on aparcar;** aparquem a casa i deixem els espais per a la gent amb problemes de mobilitat, o per a la gent de fora. Fem un pas endavant.